

ОБУСТАВА ПРЕКРШАЈНОГ ПОСТУПКА И СПОРАЗУМ О ОДЛАГАЊУ
КРИВИЧНОГ ГОЊЕЊА из члана 236. ЗКП-а

**ОБУСТАВА ПРЕКРШАЈНОГ ПОСТУПКА И СПОРАЗУМ О ОДЛАГАЊУ
КРИВИЧНОГ ГОЊЕЊА из члана 236. ЗКП-а**

Нису испуњени услови за обуставу прекршајног поступка на основу члана 216. став 2. Закона о прекршајима иако је закључен и извршен споразум о одлагању кривичног гоњења из члана 236. ЗКП-а на основу кога је јавни тужилац одбацио кривичну пријаву за радњу за коју је покренут и прекршајни поступак, па и онда када постоји идентитет кривичних и прекршајних радњи.

Из образложења:

"Након оцене навода у поднетом захтеву и списка предмета, Врховни касациони суд је нашао да су основани наводи захтева којима се указује да је пресуда Вишег прекршајног суда, Одељење у Новом Саду III-313 Прж 16149/11 од 08.12.2011. године донета уз повреду материјалног прекршајног права у смислу члана 235. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима.

Из списка предмета произилази да је побијаном пресудом Виши прекршајни суд, Одељење у Новом Саду одлучујући по жалби окривљеног П.С. преиначио пресуду Прекршајног суда у Сомбору 3 Пр.бр.1055/11 од 11.04.2011. године, тако што се на основу члана 216. став 2. Закона о прекршајима, прекршајни поступак покренут и вођен против окривљеног П.С, за прекршај ближе означен у изреци побијане пресуде, обуставља. У изреци побијане пресуде је наведено да је иста донета на основу члана 216. став 2. Закона о прекршајима којим је прописано да ће се прекршајни поступак обуставити и у другим законом одређеним случајевима. У образложењу побијане пресуде се наводи да је у односу на радње које се окривљеном стављају на терет у прекршајном поступку јавни тужилац одбацио кривичну пријаву, из разлога што је осумњичени извршио обавезу која му је наложена на основу члана 236. ЗКП-а и да нема услова да се окривљени поново терети у прекршајном поступку, јер дело описано у кривичној пријави консумира сва обележја бића дела прекршаја. По оцени Вишег прекршајног суда из побијане пресуде у случају одбачаја кривичне пријаве из разлога закључивања споразума сагласно члану 236. ЗКП, ни оштећени више нема право да предузима кривично гоњење према лицу које је обавезу испунило, па следствено томе, нема разлога ни да се то лице за исто дело гони у неком другом казненем поступку јер би у супротном такво поступање, повредило право на правну сигурност грађана као саставни део

права на правично суђење, које је зајамчено Уставом Републике Србије, у оквиру одредаба о људским и мањинским правима који се непосредно примењују.

Основани су наводи захтева којима се указује да првостепеном прекршајном одлуком није повређено право грађана на правну сигурност и на правично суђење загарантовано Уставом Републике Србије. Ово стога јер је одредбама члана 34. став 4. Устава Републике Србије прописано да нико не може бити гоњен или кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен, нити судска одлука може бити измењена на штету окривљеног у поступку по ванредном правном леку. Истим забранама подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело. Одредбама члана 8. Закона о прекршајима је прописано да нико не може бити кажњен у прекршајном поступку два или више пута за исту прекршајну радњу и да се неће казнити за прекршај лице које је у кривичном поступку или у поступку за привредни преступ правноснажно оглашено кривим за дело које има обележје прекршаја.

Овај суд налази, сагласно цитираним прописима, нису испуњени услови за обуставу прекршајног поступка на основу члана 216. став 2. Закона о прекршајима иако је закључен и извршен споразум о одлагању кривичног гоњења из члана 236. ЗКП-а на основу кога је одбачена кривична пријава за радњу за коју је покренут и прекршајни поступак па и онда када постоји идентитет кривичних и прекршајних радњи. Ово са разлога јер у случају одбацивања кривичне пријаве кривични поступак није ни покренут, нити је окривљени у кривичном поступку правноснажно оглашен кривим за дело које има обележје прекршаја.

Како у конкретном случају, по оцени овог суда нису испуњени услови за обуставу прекршајног поступка на основу члана 216. став 2. Закона о прекршајима, то су наводи захтева којима се указује да између кривичних радњи наведених у кривичној пријави и прекршајних радњи наведених у захтеву за покретање прекршајног поступка, нема идентитета, без утицаја на оцену законитости побијане пресуде.

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Прзз 12/12

од 23. новембра 2012. године)